

של מאה יום, שהיות וקיים נזירות במשך שלשים יום, וקנסנו אותו בשתיית יין במשך שלשים יום, דיו בכך.

כאן, במשנתנו מדובר **בנזירות מועטת**, שלא קיים נזירות שלשים יום כראוי, ולכן חייב לנהוג איסור כנגד כל הימים ששתה בהם יין.

ואיבעית תימא רבנן, ולא תימא, אל תאמר במשנתנו **"משעה שנזר"**, שמשמעותו לנהוג רק חלק מהימים ששתה בהם יין, **אלא אימא "כמשעה שנזר"**, שצריך לנהוג איסור כמנין כל הימים ששתה בהם יין.

שנינו במשנה: **נשאל לחכמים והתירוהו**, והיתה לו בהמה מופרשת, תצא ותרעה בעדר.

אמר ירמיה ממה דאמרו בית שמאי, נשמע לבית הלל.

לאו, הלא אמרי בית שמאי, **הקדש בטעות** הוא הקדש, ובכל זאת אמרו כאן, **כיון דאיגלאי מילתא למפרע עתה, דלאו שפיר נזר, תצא הבהמה שהפריש לקרבנו, ותרעה בעדר.**

אם כן, **לבית הלל נמי נאמר, כי אף על גב דאמרי בית הלל שתמורה בטעות היא תמורה, הני מילי היכא דאיתיה לעיקר הקדש. שהקרבן הראשון, שממנו המירו לבהמת החולין, עדיין קיים.**

אבל היכא דמיתעקר עיקר הקדש, שנשאל על הקרבן הראשון ונעשה חולין, איתעקר נמי הקדושה מקרבן התמורה, כי הוברר הדבר עתה למפרע שלא היה קרבן ראשון, וממילא לא חלה קדושה על קרבן התמורה.

אמר מר במשנתנו:

אמרו להם בית שמאי לבית הלל: **אי אתם מודים שאילו קרא לתשיעי עשירי שהוא מקודש**

איתמר: נחלקו אמוראים בחידוש התורה שגם התשיעי והאחד עשרה מתקדשים, אם טעה וקרא להם עשירי. האם המדובר דוקא בטעות, או גם אם קרא לתשיעי עשירי במכוון, חידשה תורה שהתשיעי מתקדש.

מעשר בהמה, שחידשה בו תורה שגם התשיעי שהונף עליו השבט כעשירי, מתקדש —

רב נחמן אמר: טעותו מקדשתו, ולא כוונתו.

שאם ידע המונה שהוא תשיעי, ובכוונה קראו עשירי במקום תשיעי לא חידשה תורה שהוא מתקדש.

ואילו **רב חסדא ורבה בר רב הונא אמרי: טעותו מקדשתו, וכל שכן כוונתו**, שלא היתה טעות בהקדשו, וידע המקדיש שהוא תשיעי.

אמר ליה רבא לרב נחמן: לדידך, דאמרת טעותו ולא כוונתו —

אם כן, הא דקאמרי בית שמאי לבית הלל: **אי אתם מודים שאילו קרא לתשיעי עשירי, ולעשירי תשיעי, ולאחד עשר עשירי, ששלשתן מקודשין.**

ומוכח שהקדש טעות הוא הקדש.